

Bijval in somberheid

De fusie van de VVM-berichten en Spiegel is een feit. Dat is uitermate verheugend.

Is het beeld dat Hugo de Jonghe, de voorzitter van de VVM, van de Vlaamse situatie schetst, al niet rooskleurig, in Nederland is de situatie de laatste jaren ook aanzienlijk slechter geworden.

Dit komt hard aan, nu we een periode gekend hebben waarin jaren ijveren voor de vakdidactische zaak leek beloond te zullen worden. Kille rekenaars in Den Haag die slechts heil verwachten van economische recepten in het geloof exact te kiezen, hebben zozeer bezuinigd op de universitaire lerarenopleidingen, dat zowel onderwijs als onderzoek een farce dreigen te worden. Ook de aanvangssalarissen van leraren zijn zo laag, dat we veel studenten ander werk zien kiezen dan het leraarsschap, wat mogelijk is geworden door de gewijzigde studie-opzet. Gunstig voor de studenten -vroeger konden we bijna niet anders dan leraar worden- maar niet voor het onderwijs.

In een klein taalgebied als het onze, met zulke kleine mogelijkheden voor ons vak is samenwerking een noodzaak. De beide verenigingen geven blijk reden van bestaan te hebben en Spiegel blijkt in elk nummer opnieuw een blad van niveau. Dat moet hier nu maar eens gezegd worden. Als vereniging zijn we daar blij mee en we zijn er trots op. Het is elke keer weer een bewijs dat de vakdidactiek in Nederland nog bestaat. Hopelijk kunnen we dat zo houden, tot er weer betere tijden aanbreken, wanneer men begrijpt dat verbetering en zo mogelijk vernieuwing van het onderwijs geen kans maken zonder professioneel didactisch onderwijs en onderzoek.

Bloemendaal, juli 1988

Bijval in somberheid

De Luit van de VVM-berichten en Spiegel is een feit. Dat is

uitkomst verhoopend.

Is het bewijs dat Hugo de Jonghe, de voorzitter van de VVM, van de Vlaamse situatie schiet, al niet roekeloos, in Nederland is de situatie de laatste jaren ook aanzienlijk slechter gewor-

den. Dit komt mede aan, nu we een periode gekend hebben waarin jaren ijveren voor de vakbondsche zaak leek behoord te zullen wor- den. Kilia Kessens in Den Haag die slechts heel verwochten van economische teugelen in het geheel exact te kiezen, hebben eenmaal bezien op de universitaire leeromgevingen, dat zowel onderwijs als onderzoek een forse dreigen te worden. Ook de conservatieve krachten van leraren zijn te laag, dat we veel studenten onder werk zien kiezen dan het leererschap, wat mogelijk is geworden door de gewijzigde studie-geest. Genuist voor de studenten-voorzitter konden we bijna niet anders dan leraar worden - maar niet voor het onderwijs.

In een klein kringje als het onze, met zulke kleine mogelijkheden voor ons vak is samenwerking een noodzaak. De beide verenigingen geven bij elk reden van bestaan te hebben en Spiegel blijft in elk nummer opbouw een blik van vriendschap moet hier nu maar eens gevraagd worden. Als vereniging zijn we daar blij mee en we zijn er trots op. Het is elke keer weer een bewijs dat de vakbonden in Nederland nog bestaan. Hopelijk kunnen we dat zo houden, tot er weer betere tijden aanbreken, wanneer men begrijpt dat verbetering en zo mogelijk verandering van het onderwijs geen kans maken zonder professioneel didac- tisch onderwijs en onderzoek.

Bloemendaal, juli 1988